

Všechno & nic...

Od doby, kdy vyšel poslední časopis, uplynula relativně dlouhá doba. Od doby, kdy jsem pro poslední číslo psal článek, utekla doba ještě delší. Za ty zhruba 2 měsíce se toho stalo hodně, protože se vlastně pořád něco děje, ale nemůžu si pomoci, máloco mi připadá tak důležité, aby si to zasloužilo vlastní článek... A tak tento text, jakkoli to možná ani článek není, bude o všem a o ničem, protože přesně tak se dá pojmenovat i doba dělící toto číslo ŠOKujících zpráv od toho minulého.

Vlastně je to ještě jinak – něco se přece jen stalo. Mám neteř! Jmenuje se Katka a dali mi ji i pochovat, což mě překvapilo, protože umím sice obstojně zacházet s technikou, ale s novorozeňaty moc ne. Vlastně vůbec. Třeba se brácha s manželkou domnívali, že když nerozbíjím fotoaparáty, nerozbiju jim ani Kačenku... Takže jsem strýc. To je fajn, strýcem jsem ještě nebyl a mám další „funkci“ do sbírky. Vlastně ani nevím, jestli vás to zajímá. Mě ovšem ano, a tak jsem si to sem musel napsat, jinak by to nebylo celé.

V Madridu nějakí muslimští fanatici odpálili bomby ve vlacích a zabili víc než 200 lidí. Jediným důvodem bylo snad to, že každý, kdo není muslim, je jejich nepřítel. Poprvé mě napadlo, že bezpečno tak, jak druhdy bývalo, už není ani v Evropě, a trochu jsem se začal bát. Je trochu proto, že s bombou v batohu nějakého pomatence stejně nic neudělám a když se octnu ve špatnou dobu na špatném místě budu mít prostě smůlu. Svět je nebezpečné místo.

Ve Francii schválili zákaz nošení náboženských symbolů do škol. S několika studenty jsem se neshodl v názoru, jestli je to dobře nebo špatně. Myslím, že je to dobře a že je to dokonce spravedlivé, protože nezakázali jen ty muslimské šátky, ale třeba taky křesťanské kříže. A ti, kteří se rozčilovali nad nespravedlností, by si měli vyzkoušet, jaké to je, když žena v muslimské zemi vyjde na ulici bez doprovodu a bez šátku na hlavě. Celkem jistě ji ukamenují nebo jinak odpraví. A tak až se bude moci v muslimské zemi procházet po ulici prostovlasá křesťanka s křížkem na krku a nic se jí nestane, bude na čase možná zrušit i francouzský zákon. Jinými slovy, Francie je křesťanská země a pokud nediskriminuje muslimy, ale zakáže ve školách všechny náboženské symboly, pak by se u ní ti, kteří vykřikují cosi o nespravedlnosti, měli učit, co to spravedlnost a tolerance vlastně je.

Taky jsme byli v Dánsku. Měli jsme se tam sejít s Litevci a Dány. Poslední, co jsme v Čechách viděli, bylo Dubí a tamní – zpravidla dost nechutné – šlapky, které mávají už i na autobusy. Co by dělaly, kdyby opravdu zastavil, byli v něm samí chlapi a všichni měli zájem??? To mají takovou kapacitu a výdrž? Náš mikrobuse měl ale zrcadlová okna a možná bylo dobře, že nebylo vidět dovnitř. Bavili jsme se moc dobře. Dubí je zvláštní. Pokud bychom brali prostitutky jako zboží (a vlastně ničím jiným nejsou), pak se v Dubí prodává zboží prošlé, špatně zabalené a v některých případech dokonce zkažené.

V Německu se stala zvláštní změna. Byla noc a všude po volných místech v mikrobuse se povalovaly zcela bezprizorní a na pohled odumřelé končetiny zejména vyšších pánů, kteří měli s cestováním v mikrobuse nemalé problémy a nějak se tam nemohli poskládat. Mezi tím vším si na zem rozložila Kristýna spacák a složila se do prostoru, kam by se podle mě vešel tak maximálně větší deštník. Několikrát jsem na ni šlápl.

Bydleli jsme v domě, kde se pořádají skautské tábory. Je přímo na pláži, kolem je pár chat a venku pořád foukal vítr, což je ovšem v Dánsku obvyklé. Pokoje byly poměrně spartánsky zařízené – 2 palandy, pár otevřených skříněk, stůl a židle. Kromě tří pánů z mé třídy měli všichni na pokoji záchod a koupelnu. Kluci měli pokoj nepoměrně zajímavější – dlouhá nudle plná paland a skříněk, asi jako noclehárna nebo kasárna. Napřed nadávali, pak přišli na to, že v pokoji stejně moc nebudou, a už jim to

nevadilo. Jsou i horší věci, ne?

V Dánsku jsem byl potřetí, takže jsem chtěl nechtěl srovnával. Musím říct, že to pro tento pobyt nedopadlo nejlíp. Poprvé jsem tam byl v roce 1999, jeli jsme velkým autobusem a bydleli v klubu v Ørum. Program byl hodně nabitý, hodně jsme toho viděli, hodně zažili a nechtělo se nám domů. Navíc tam pro mě tehdy bylo všechno nové. Hned rok nato jsem tam jel zas. Jeli jsme mikrobusem (peníze se shánějí fakt těžko), měli snad nejprotivnější řidiče na světě (to byl taky jediný problém celé akce) a bydleli ve dvou srubech blízko moře. Sami jsme vařili, což bylo někdy legrační a někdy tristní (jak u koho), opět jsme se ani chvíli nenudili a domů se mi taky moc nechtělo. Letos se udála zvláštní změna. V Dánsku vítězí teorie, že mládeži se má něco nabídnout a i když nabídku nevyužije, je to v pořádku, protože má být přece samostatná. Hezká teorie. Ale v praxi – protože program připravovali domácí Dánové – to vypadalo tak, že v programu byly i několikahodinové prostoje, kdy prostě nebylo co dělat. Dánským studentům to nevadilo – seděli v jakési hale, dívali se na ping-pong, který hráli hlavně Češi a Litevci a byli *free & happy*. Teorie, že si každý může najít, co se mu líbí, je dobrá jen potud, pokud nejste prakticky izolovaní od okolí, pokud venku neprší a máte po ruce to něco, co si případně tedy můžete najít (hry, potřeby pro různé sporty atd.). Pokud si pamatuji, tak i síťka na stolní tenis se hledala asi 3 dny... Kvůli této teorii jsme se s dánskými vedoucími několikrát mírně nepohodli, ale nebyly to žádné osobní spory, spíš pracovní diskuse. Koneckonců jsme tam byli pracovně. Pořád si myslím, že nestačí jen nabízet a pak být spokojený i s tím, že nabídku nikdo nevyužil, je třeba se zamyslet i nad tím PROČ nabídka není zajímavá a také se aktivně snažit lidi pro nabídku získat. Dánská teorie může skončit i u toho, že vedoucí budou sedět v prázdném klubu, kde se sice dá dělat cokoli, ale nikdo tam nechodí... A tak se absence nějakých seznamovacích her na začátku a poněkud promyšlenějšího programu projevila také na skupinové tvorbě filmů, protože z desetičlenné až dvanáctičlenné skupiny pracovalo na filmu je pár lidí, zpravidla Češi a Litevci.

Byli jsme na různých místech, ale popisovat to nemá cenu, protože ten, kdo byl s námi, to ví, a toho, kdo tam nebyl, to nezajímá právě proto, že tam nebyl. Nechci psát cestopis, není nad vlastní zážitky. Osobní zážitky jsou víceméně nesdělitelné a vyprávět tady o akváriu v Greně, o Aarhusu, Ebeltoftu a lodi, o Legolandu a Kodani... Prostě tam někdy musíte jet taky.

Dánsko je takové nějaké poctivé. Mají dobré potraviny, pěkné silnice a všude pořádek. Jediný nepořádek byl u tržnice „Bazar Vest“ v Aarhusu, kde to vypadalo podobně jako v Holešovicích a byli tam samí Turci, jejichž země si na pořádek nijak moc nepotrpí. Že je Dánsko poctivé pro našince až nepochopitelně, jsem se přesvědčil v Ebeltoftu. Martina platila v nějakém obchodě eury a prodavačka jí vracela dánské koruny. Martina až později zjistila, že jí bylo vráceno o 200 DKK míň. Další den se vypravila do obchodu a řekla jim to, jiná prodavačka ji pozvala na další den, kdy tam bude šéf i špatně počítající prodavačka, že jí peníze vrátí. Myslel jsem si, že ji prostě jen poslali do háje, jak se stává u nás. Omyl. Nazítří jí vrátili peníze a ještě se omluvili. Do Evropy máme ještě docela daleko, ne geograficky, ale chováním. Nejsem naivka, ani tam nefunguje všechno skvěle, ale u nás mám bohužel pocit, že být poctivý je skoro ostuda, zatímco tam je to (skoro) normální.

Čtvrtáci psali maturitní slohovku, což je neklamná známka blížícího se konce roku. A tak jim držím palce, aby to byl konec šťastný pro ně i pro mě, protože když někdo neudělá maturitu, mrzí to i mě.

Jak vidíte, dělo se všechno a nic. Nedělo se nic a všechno.

Milan Sýkora

Nic & všechno...